

egyképpen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek, ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben“.

Vajon mi lesz az új évben? — ezt kérdeztük. Mit felelhetünk rá? Csak annyit: bármi lesz, mi legyünk együtt és egy értelemben. Ha jó, ha szerencsés, ha sikeres, ha gazdag lesz az újesztendő; közös lesz az öröm, s az egyéni örömök a közösségben meghatványozódnak. Ha nem várt veszedelmek érnek, azokat együtt könnyebben elviseljük. Fogjunk kezét, hogy bátran és bizó reménnyel induljunk a jövő felé. Ámen.

KISS KÁROLY

A MEGBÍZATÁS FELELŐSSÉGE

2Tim 4,5; Hós 6,6

A megbízatást mindannyian, akik az evangéliumot hirdetjük, s akik az evangélium munkájában részt veszünk, — úgy érzem — Isten-től kapjuk. S kaptuk ezt a megbízatást népünkért, az emberért.

Minden ember, aki erre a földre születik, bizonyos feladatot, megbízatást kell hogy betöltsön az élet valamely területén. A legegyszerűbb munkástól a legmagasabb tisztséget betöltő emberig; a család egyszerű tagjától a családfőig, s az emberi közösség, a társadalom tagjától annak vezetőjéig. Amilyen mértékben sikerült helytállnia, megbízatását teljesítenie, attól függ tisztessége, elismerése. De nemcsak a külső elismerés, hanem elsősorban benső lelki nyugalma, életének igaz emberi értéke.

Szent és áldott minden igaz-emberi feladat, amelyet becsülettel, teljes odaadással, felelősségérzettel tölt be az ember. De számunkra legmagasztosabb az a feladat, amire nekünk Jézus adott példát. Amire Pál apostol figyelmezteti Timoteust és figyelmeztet minket: „az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd.“

Mit is tett Jézus? Járnai tanította a bénákat, látni a vakokat, bizni a kétségbeesettet, a kicsinyhitűt. És mutatta az utat — elől menve, maga után hívta az embert. Felemelte az elcsüggedtet, a megfáradtat; nem a testét... a lelkét, hogy a test is utána emelkedjék. S tette ezt olyan egyszerűen, magától értetődően, mint ahogy kinyílik egy virág, szépséget árasztani erre a világra. S olyan szeretettel, megértéssel, melegséggel, mint ahogy lemosolyog a Nap — minden emberre.

Miért tudta ezt tenni? Honnan volt ennyi ereje? Mert megingathatatlan, rendületlen, erős hite, bizalma volt Istenben. Istenben, aki mint szerető atya, szereti az embert. Az Ő akarata az, hogy jó legyen gyermekének az élete ezen a földön. S ezt az akaratot követte Jézus. Magában hordozta és cselekedte.

És bár ő is sokszor csalódott az emberben, bizalmát nem vonta meg; bizott, hitt az emberben, szerette az embert.

Hallotta ő is a Hózeás próféta ajkán keresztül szóló isteni kijelentést: „Szeretetet kívánok én és nem áldozatot.“ És meg is értette, mert halló füllel, nyitott szívvel hallgatta.

Jelen volt a mindennapok életében, a saját szemével látta a gazdag embert, aki fölöslegéből áldozott; a szegény asszonyt, aki filléreivel szeretetéről, ragaszkodásáról tett bizonyosságot. S megértett valamit, valami lényegest, hogy az életet, a világot, Istent s az embert kell másképp tekinteni és aszerint tenni, cselekedni. — Szeretni kell! Mert aki szeret valakit, vagy valamit, annak nem áldozat az adás, önmagából, erejéből, idejéből, vagyonából, — hanem öröm és kiteljesülés. Ezért tudta mondani: az én igám gyönyörűséges és az én terhem könnyű.

És mert teljesen átélte hitét, érezve életének, megbízatásának felelősségét, — hirdette — „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább hogy betöltsen.“ Betöltsen azzal, hogy szeretet kell Istennek, hogy szeretetre vágyik az ember, hogy a legfőbb parancs: Szeresd az Istent és szeresd az embert! És hogy ezt nemcsak mondani, cselekedni is kell. Teljes hitellel mondhatta, példát adtam tinéktek, hogy amiképpen én cselekedtem, ti is úgy cselekedjetek.

A baróti hegyek lábánál, Erdővidék egyik legkiesebb fekvésű falujában, Kisbaconban született, élt és alkotott a magyar mese- és mondavilág összegyűjtője; a nép igazi vágyát kifejező mesék költője és az igazságért mindig sikraszálló közíró: Benedek Elek.

Ez az ember nemcsak a gyermekek és felnőttek áldott emlékezetű Elek-apója, de az írástudók és a jézusánítvány felelősségét érző s a felelősségtudatban cselekvő-élő ember volt. Csontjai ott porladnak élettársával együtt, 53 éve, a Benedek-kúriával szemben levő dombon, a temetőben. De szelleme-lelke, igaz emberi magatartása és tanítása él és hat.

A temetőben márványkövön, a bibliai Ruth szavai hirdetik — egyik oldalon — a hűséges élettárs magatartását; „Ahová te mégy, oda megyek...“ A másik oldalon, az író, az ember vall magáról: Jézus tanítványa voltam, / Gyermekekhez lehajoltam / A szívemhez fölemeltem / Szeretetre így neveltem.

Le kell hajolni mindenkire szeretettel s a szívünkhöz fölemelni. De lehajolni, felemelni és szeretni csak az tud, akinek olyan alázatos szíve van, mint Jézusnak és a hite hegyeket, embereket tud mozgatni. Aki tudja, hogy ezt a hitet és szívet nem azért kapta, hogy mint a rest szolga elássa, csak magának tartsa, hanem gazdagítsa, kamatoztassa.

Benedek Elek élete delén, 34 éves korában írja az akkor 8 éves fiához, Marcellhez a „Testamentum“ sorait. Figyeljük csak meg, mennyire jézusi szellemű, mennyire evangéliumi tanítású minden szava: „Ha csak magadra gondolsz, ha csak magad sebé fáj, menj a rengeteg erdő mélyébe, lakjál a vadak s nem az emberek között. Élj vad gyümölcsön, sebedet gyógyítsd füvekkel; így is lehet élni, amíg haláloed órája üt. De ha az emberek között élsz, vedd ki a magad részét minden igaz, becsületes, jogos küzdelmükből.“

Mintha Jézus mondaná, mit ér a só, ha megízetlenül? Mit ér a láng, ha eltakarják, ha világa nem mutat utat? Mit ér a te hited, ha cselekedetei nincsenek, ha nem érzed annak szent felelősségét, hogy embernek teremtettél?

És szól tovább a „Testamentum“, arról, hogy hovatovább szegényszámba megy, ha valaki derék férj, hűséges családapa, otthont megbecsülő gazda.

Kinevetik, kicsúfolják azt, aki egészen egyszerűen szeretni képes! „Hát ne félj, ne szégyellj szeretni, fiam!“, mert „Én nem félek, hogy kifogyok a szeretetből...“

Ebben a nyugtalansággal telített, háborgó, sokszor önmagunkat nem találó, sok áldozatot követelő életünkben szól hozzánk az apostol figyelmeztetése: „az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!“ És szól ugyanakkor Hózeás szavával Isten, népünk, egyházunk: „szeretetet kívánok én, nem áldozatot!“ Mit tudunk felelni? Tudjuk, mint kell és hogyan kell tennünk! Miért vagyunk hát nyugtalanok, háborgók?! Miért érezzük áldozatnak azt, amit teszünk?! Miért nem tudjuk mondani Jézussal együtt egész hittel, őszintén: az én igám gyönyörűséges, az én terhem könnyű?! Válaszolja meg ezt ki-ki önmagának! De kell, hogy megértsük, átérezzük és teljes felelősségében felfogjuk; megbízatásunk van, hívó embereket bíztak reánk, hogy vezessük, az életben járnunk tanítsuk. S ez olyan megbízatás, amely egész embert, egész életet kíván. Szeretetet, teljes odaadást, teljes szolgálatot!

Valamikor hitet tettünk: Hiszünk uniórius egyházunk hivatásában. Ezt a hivatást, amely az ember szeretete, felemelése, életének Isten mellett és Isten segítségével való tökéletesítése, nekünk kell teljesítenünk, megélnünk és cselekednünk! Megbízatásunkat megköszönni Istennek azzal, hogy méltóak legyünk mindig a Jézus-tanítványi névre, méltóak legyünk Isten és a nép szeretetére! Ámen.

GÖNCZ MIHÁLY

ZÁKEUS

Lk 19, 1—10

Jézus tanításában világosan állapította meg az ember életének rendeltetését az istenfiúságban. Elérése érdekében adja ki az örök időkre szóló emberi jelszót: a tökéletesedést. Ennek szolgálatába állítja minden tanítását.

Evangéliumának lényegét, célkitűzését, annak megvalósítását a Zákeus története mutatja a legjobban.

Gazdag ember volt, de vagyonát törvénytelen úton szerezte. Az emberek megvetették, kiközösítették, mert a rómaiaknál hivatalt vállalt, és azt embertársai zsarolására, csak a maga javára használta fel. Lakásában akkori mértékkel mérve minden megvolt, ami pénzzel megszerezhető, de a ház ura „nem találta helyét a világban“. Házát elkerülték, gyűlölték, a vele való érintkezést egyenesen bűnnek tartották. Családja gyermekei is ki voltak közösítve. Zákeus mindezt megkövesedett